

Ν' ακούτε, με σπραγγισμένα στόματα και δέ μιλάτε.
Για ποια ανθρώπινα ιερά μας εγγαλείτε;

Ξέροι κηρύγματα και ρητορείες πάλι, θα πεις.
'Ε να λοιπόν! Κηρύγματα και ρητορείες!

Σαν πρόκες πρέπει να κορφώνονται οι λέξεις
Να μην τις παίρνει ο άνεμος.

(ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΚΗΣ, Ποιητής: Ο ΣΤΟΧΟΣ)

Όλο και πιο γυμνά
Όλο και πιο αναβρυχά
Όχι πιο φράσεις
όχι πιο λέξεις
γραμμάτων σφύραλα
Αντί για την πάλη η πέτρα
αντί για το σώμα το νύχι
Ακόμα πιο πολύ: μια αφάτινη
σκοτωμένη κηλίδα
πάνω στο μωροκότσι.

(ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΚΗΣ, Όλο και πιο γυμνά: Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ 3)

Δεν έχω γράψει ποίματα
δεν έχω γράψει ποίματα
μόνο σταυρούς
σε μνήματα
καρφώνω.

(ΣΑΧΤΟΥΡΙΣ, Ο στρατιάτης ποιητής: ΤΑ ΦΩΣΜΑΤΑ)

Ίσως γι' αυτό δεν έγραφα ποτέ
στίχους τελεσιδικούς σαν άντερα χυμένα
Ίσως γι' αυτό εγκαταλείψουν ένας ένας τα χαρτιά μου
και τους ακούω στις κωδόντες όσον δε με έχουνε διαβάσει.

(ΔΑΦΝΕΑΝΔΡΟΥ, Ποιητής: ΜΥΘΟΣ ΓΡΑΜΜΗ)

Μια σύμπαγής ποιητική θεωρία που απορρέει από μια ποιητική γλυκή απόλυτα συμμετρική προς μια πολιτική γλυκή, ό-

Ι. Ο υπαινιγμός δεν αφορά το ύφος αλλά το περίεργο της πολιτικής στρατεύσης των ποιητών.

πως πολύ εύστοχα το όρασε ο Μαρονίτης¹. Αυτή είναι η απόπειρα της πρώτης μεταπολεμικής γενιάς απέναντι στην ιστορική πρόκληση της παραφροσύνας και εμφύλιας σύρραξης, στην ιδεολογική πρόκληση της κοινωνικής κρίσης, στην αισθητική πρόκληση του παραδοσιακού λυρισμού αλλά και της γενιάς του '30.

1. Δ. Μαρονίτι, *Ποιητική και πολιτική ηθική*, ό.π., σ. 15, 24, 48, 60, 73-76.